

Bestemmelserne ingenlunde gaa Kommuner-
nes Ret for nær.

De i §§ 52—57 indeholdte Bestemmelser om Hjemsendelsesmaaden og de dermed i Forbindelse staaende Beføstningers Afholdelse ere vel tildels stemmende med de nu gjældende Regler, jvfr. Lov af 14de Marts 1867 og Indenrigsministeriets Cirkulære af 6te Januar 1868 (Departementstidende for samme Aar Side 25—26), men indeholde dog ikke uvæsentlige Afvigelser.

Efter Lov af 14de Marts 1867 § 2 skulle Udgifterne ved Fattiges Hjemsendelse saaledes afholdes halvt af den affendende Kommune, halvt af Forsørgelseskommunen. For at simplificere Reglerne er det derimod i § 55 bestemt, at disse Udgifter, herunder indbefattet Udgifterne til Beklædningsgenstande og Bevogning skulle fordeles mellem de paagjældende Kommuner efter samme Forhold som almindelig Fattighjælp, dog med den Modifikation, at Forsørgelseskommunen uden Deltagelse af Affendelseskommunen skal udrede de Udgifter, som blive en Følge af, at den Trængende under Rejsen bliver syg.

Personer, der ere blevne straffede for Betleri og Løsgængeri, skulle for Tiden, jvfr. ovennævnte Cirkulære Post 1, ikkun hjemsendes, naar de ved Løsladelsen befindes at være uden Subsistensmidler, og Hjemsendelsen skal da ske til Forsørgelseskommunen. Efter Lovforslagets § 56, 2det Stykke, skulle derimod desliqe Personer, forsaavidt de ikke have været idømte Straf af offentligt Arbejde, altid hjemsendes, idet man er gaaet ud fra, at disse altid maa betragtes som værende uden Subsistensmidler, hvorhos Hjemsendelsen ordentligvis skal ske til den Kommune, i hvilken den Paagjældende eller hans Forsørger havde haft fast Ophold, den Gang Straffen idømtes, hvilken Regel anses bedst stemmende med Forholdets Natur. Den nævnte Bestemmelse afviger derhos fra den hidtilværende Ordning, dels forsaavidt Hjemsendelsen af Bektlere og Løsgængere i visse Tilfælde er overdraget til vedkommende Politimester uden Mellemkomst af noget Fattigvæsen, dels forsaavidt vedkommende Politimester i de Tilfælde, i hvilke han ikke direkte kan iværksætte Hjemsendelsen, skal afgive den Paagjældende til Hjemsendelse til Fattigvæsenet paa Straffestedet istedetfor til Fattigvæsenet paa Anholdelsesstedet, hvilket stundom kan være forbundet med praktiske Vanstieligheder og let fordyre Hjemsendelsesomkostningerne.

Ifølge Loven af 14de Marts 1867 § 3 afholdes Udgifterne ved straffede Personers Hjemsendelse fra Straffeanstalterne af disses Kasse, forsaavidt Hjemsendelsen skal ske under

Trang, o: naar de have været straffede for Tyveri eller Løsgængeri, jvfr. Regulativ af 4de April 1868. I § 56, 1ste Stykke, er det nu for det første bestemt, at saadan Hjemsendelse altid skal finde Sted, naar Straffeanstaltens Bestyrelse skjønner, at den Paagjældende er trængende til vedvarende Understøttelse, og det altsaa kan forudsættes, at hans Forsørgelseskommune kommer til at overtage hans Forsørgelse. Hjemsendelsen, der skal ske ved Straffeanstaltens Foranstaltning, skal da saavidt muligt dirigeres til Forsørgelseskommunen, eventuelt til Fattigvæsenet paa det Sted, hvorfra han er indsendt til Straffeanstalten. Kan vedkommende Straffefange vel ikke anses for trængende til vedvarende Understøttelse, men han dog er subsistentsløs og derhos bejærer at blive hjemsendt, skal saadant ogsaa ske, og Hjemsendelsen skal da fortrinnsvis dirigeres til hans Hjem, hvis han har bevarer et saadant f. Ex. gennem sin Familie, subsidiært til hans Forsørgelseskommune eller til Fattigvæsenet paa det Sted, hvorfra han er indsendt til Straffeanstalten. Omkostningerne ved en Straffefanges Aflevering til vedkommende Fattigvæsen skulle afholdes af Straffeanstaltens Kasse med Undtagelse af Udgiften ved hans Forhugning med Klæder ved Løsladelsen, der skal refunderes af den modtagelsespligtige Kommune. Fra det Tidspunkt, da Afleveringen til Fattigvæsenet har fundet Sted, behandles Omkostningerne ved Paagjældendes Underhold og videre Hjemsendelse — derunder den nysnævnte Udgift — efter de almindelige om Refusion af Fattighjælp og Hjemsendelsesomkostninger gjældende Regler.

I § 56, 3die Stykke, indeholdes den selvfølgeligste Regel, at naar en Person ellers har været straffet, og ved sin Løsladelse befindes trængende til Fattighjælp, skal han afleveres til Stedets Fattigvæsen.

Udgifterne ved Hjemvises Overførelse over Bektterne bliver efter de for Tiden gjældende Regler endelig erstattede Affendelseskommunen fra Forsørgelseskommunen, jvfr. ovennævnte Cirkulære Post 4. Da denne Ordning medfører en i Forhold til de ubetydelige Pengebeløb, hvor om der er Spørgsmaal, meget vidtløftig Brevvevling, er det anset rettest for dette Punkts Vedkommende at foretage en Forandring, saaledes som angivet i § 57, næstsidste Punktum.

Om den Forpligtelse, der iøvrigt ogsaa for Tiden maa antages at paahvile Kommunerne til at meddele Hjemtædsbeviser til her i Landet forsørgelsesberettigede Personer, der opholde sig i Udlandet, er det fornødne optaget i Lovforslagets § 58.